

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 126/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S. a. s., B., zastúpenej advokátom Mgr. T. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S 366/2010 z 30. novembra 2011, ktorým bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie č. 1335-6000/2010-ON-240 z 15. decembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S. a. s., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2012 faxom a 10. februára 2012 poštou doručená sťažnosť spoločnosti S. a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2S 366/2010 z 30. novembra 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým bola odložená vykonateľnosť rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie č. 1335-6000/2010-ON-240 z 15. decembra 2010.

2. Zo sťažnosti a z pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou súdneho konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 2S 366/2010, v rámci ktorého je posudzovaná žaloba spoločnosti T. a. s. (ďalej len „žalobca“), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1335-6000/2010-ON-240, ktorým Úrad pre verejné obstarávanie (ďalej aj „úrad“) nariadil spoločnosti Ž. odstrániť protiprávny stav (neuveďenie identifikácie úspešného uchádzača v liste označenom „*Informácia o výsledku vyhodnotenia ponúk*“ zo 6. októbra 2010), a to opätovným písomným oznámením informácie o výsledku vyhodnotenia ponúk. Žalobca požiadal krajský súd o odklad vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia úradu, krajský súd tomuto návrhu napadnutým uznesením z 30. novembra 2011 vyhovel potom, ako rozsudkom z 28. septembra 2011 zrušil rozhodnutie úradu [proti ktorému rozsudku sa v dôsledku podaného odvolania vedie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odvolacie konanie].

3. Sťažovateľka v podstatnom namieta porušenie v bode 1 označeného základného práva tým, že (i) krajský súd nebol príslušný vydať napadnuté uznesenie, (ii) napadnuté uznesenie nebolo dostatočne odôvodnené a (iii) napadnuté uznesenie je arbitrárne.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zrušil napadnuté uznesenie a zaviazal krajský súd na úhradu trov konania.

5. Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci od advokáta sťažovateľky *inter alia* zistil, že v rámci odvolacieho konania 8. marca 2012 podala sťažovateľka návrh na zrušenie napadnutého uznesenia, o ktorom nebolo do času rozhodovania ústavného súdu rozhodnuté.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa už citovaného znenia čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie napadnutého uznesenia krajského súdu, o ktorom bude rozhodovať najvyšší súd (pozri bod 5). Predmetom jeho (najvyššieho súdu) posudzovania bude posúdenie zákonnosti napadnutého uznesenia, ako aj nedostatku dôvodov na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

9. Ak sa za tejto situácie sťažovateľka domáhala svojho práva na ústavnom súde a zároveň bude napadnuté uznesenie krajského súdu posudzovať aj najvyšší súd v rámci odvolacieho konania proti rozsudku krajského súdu z 28. septembra 2011, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých

porušenie namieta, bude vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu rozhodovať najvyšší súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09), že v prípade podania návrhu na zrušenie rozhodnutia v konaní pred všeobecnými súdmi a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o návrhu na zrušenie rozhodnutia v konaní pred všeobecnými súdmi. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012